

του ήθικα και ύλικά πλεονεκτήματα συνε-
πώς και πρὸς τὴν ὀκνηρίαν, ἀπομαθὼν και μὴ
διεγόμενος νὰ ἐργάζεται πλέον, εἰσῆλθεν εἰς
τὴν συνεγχιάν τῶν παυσανίων. . . Ὁ τέως Εἰ-
ρηνοδίκης ἦτο ἐμπειρικός ἰατρός, διάσημος εἰς
τὸ ἐξάγειν τραπεζίτας (ὀδόντας) και τὸ ἐμβο-
λάζειν ἑναγαγῶν οὗτος ποτὲ πελάτην του μὴ
ἐννοοῦντα νὰ τὸν πληρώσῃ κατεθέλχθη ἐκ τοῦ
ἀγέρωγου ὕφους τοῦ Εἰρηνοδίκου, και ἔκτοτε ὁ
Εἰρηνοδικιακὸς κώδων, ὡς ἄλλο τρόπαιον δὲν τὸν
ἔπαινε ἤσυχον ἡμέραν και νύκτα. . . Θεῖα ὅμως
οἰκονομία βουλευτικαὶ ἐκλογαὶ προὐκηρύχθησαν,
ὁ δὲ ἰατὸρ ἡμῶν ὑποστηρίζει μερίδα τινὰ ὑπερι-
σχάσαν, και τοῦτο ἀρκεῖ, ὡς διὰ χημικῆς ἐνερ-
γείας, νὰ τὸν μεταποιήσῃ εἰς Εἰρηνοδίκην, ἀφοῦ
ἴσπεστι ἀστείους τινὰς τύπους εἰρηνοδίκου, ἀρί-
στα μάάλιστα και ἐποχὴν διὰ τὴν ἐπὶ τῶν προ-
σοπιῶν μέτρων εἰδικότητά του. . . Ὁ ὑπογραμ-
ματεὺς ἦτο ἀρχαῖος φοιτητῆς, και εἶναι εἰσέτι.

Ἡ ἐκ γνωστῶν λοιπὸν και ἀγνώστων συγκει-
μένη ὁμάς ἡμῶν ἐκάθησε. . . . δυστυχῶς ὅμως ὁ
ὑπρέτης τοῦ καφενείου τυχῶν ἐκεῖ που και ἐκ-
πλαγεὶς ἐκ τοῦ ἀριθμοῦ των, τοὺς ἐπλησίασεν
ἀποτεινὰς αὐτοῖς τὴν γνωστὴν ἐρώτησιν «τί
ἐπιτάσσουν οἱ κύριοι;» Στενοχωρία τότε κατέ-
λαβε πᾶντας και ψυχρὸς ἰδρῶς διέρρευσε τὰ σώ-
ματα αὐτῶν διότι παρετήρησαν ἀλλήλους και
διέγνωσαν ὅτι οὐδεὶς ἠδύνατο νὰ κατέχῃ ἐπα-
τίως τὸν τίτλον «δεκαροφύρου». —Και ἐν τού-
τοις δὲν ἐργάζοντο, δὲν ἐξήσκουν οἱ ἐξ αὐτῶν
δυνάμενοι τὸ ἔντιμον ἐπάγγελμά των, ἀλλ' ἀ-
νέμενον τὴν πτώσιν τοῦ ὑπουργείου! — Μετὰ
στιγμὴν σιγῆς ὁ τέως βοηθὸς, γενναιότερος τῶν
ἄλλων «Ἐ! και τί θὰ τὸ κάμωμεν ἐδῶ, ἐφώ-
ναξεν ὀργίλως, κάθε στιγμὴν θὰ παίρνωμε;»
Ἐτόμισε ὅτι τόρα ἤλθατε», ἀπαντᾷ εὐσε-
βάτως ὁ ὑπρέτης ἔτοιμος νὰ ἀπέλθῃ. «Τὸ
νόμισμά σου εἶναι κάλπικον, ἀπαντᾷ ὁ ποτὲ εἰ-
ρηνοδίκης, και ὡς ἐκ τούτου ἀβάσιμον, ἀνυπό-
στατον, και ἀπαράδεκτον» και πάντες ἐγέλα-
σαν παταγωδῶς, ὁ δὲ ὑπρέτης ἀπῆλθε κινῶν
τὴν κεφαλὴν του. . . Τότε ἤρξατο ἡ πολιτειακὴ
ἐκζητήσις, τότε ἐξέφρασαν τὰς ἀδιστακτους
ἐπιτάδας των ἃς ἔχουσι περὶ τῆς ἀναρρήσεως
τοῦ ἀρχηγῶ των εἰς τὴν ἐξουσίαν—διότι εἰς
ἀρχηγὸς εἶχε τὴν εὐτυχίαν νὰ τοὺς συγκαταριθμῇ
μεταξὺ τῶν ὀπαδῶν του—ὠμίλου, ἐφώναξον,
ἐσιρονόμου. . . .

IV

Ἀφῆνης ἡ συνδιάλεξις των διεκόπη, πάντες δ'
ἐστράφησαν πρὸς τὸ μέρος τοῦ κήπου ἔνθα ὑπάρ-
χει παρωδία τις ἀναβρυτηρίου, διότι ἐκείθεν ἐ-
ξήλθεν ἐπιτακτικὴ και βροντώδης φωνὴ ὑπαλ-
λήλου ἐν ἐνεργείᾳ καλοῦντος συγχρόνως σχεδὸν
τὸν παῖδα τοῦ καφενείου και τοὺς ἐφημεριδοπώ-
λας—λούστρους περὶ αὐτόν. Ὁ ὑπάλληλος ἔφερε
καινοῦργῇ ἐνδυμασίαν, ἡ κόμη του ἐστίλβε και

διέχεεν εἰς τὰ πέριξ δριμεῖαν κανέλλας ὄσμην,
ἔλαθεν ἐφημερίδα πρὸς ἀνάγνωσιν και ἔτεινε ἀ-
γέρωχος και τοὺς δύο του εὐτραφεῖς πόδας πρὸς
δύο λούστρους ἐπιληφθέντας εὐσυνειδήτως τῆς
ἀναθεσῆς αὐτοῖς ὑπὸ τοῦ δημοσίου προσώπου
λειτουργίας. . . ὁ παῖς τοῦ καφενείου ἀστραπη-
δὸν μετεκόμισεν εἰς αὐτόν καφέν, ναργικίλιν,
και ψυχρὸν ὕδωρ ἀναφωνῶν εὐπειθῶς «Ὅριστε,
Κύρ Νικολάκη». Ὁ ὑπάλληλος ἤρξατο ἐκτελῶν
διφυῆς ῥόφημα, βρυστὸν δηλ. και ἀτμῶδες, οἱ
δὲ παυσανία ἡμῶν ἀσκαρδαμυκτὶ και ἐπιφθό-
νως προσέβλεπον αὐτόν, ἀναγνωρίζοντες ἐν αὐτῷ
τὴν προσωποποίησιν τοῦ παρελθόντος των και
τὸ εὐελπι τοῦ μέλλοντός των ἴνδαλμα· ὅτε δὲ ἡ
ἀνάγνωσις τῆς ἐφημερίδος ἐτελείωσε και ἀπε-
λύθησαν οἱ στιλβῶνται τῆς ὑπηρεσίας των λαθόν-
τες διχαστέαν δεκάραν, ὁ δὲ εὐτυχῆς τῆς ἡμέ-
ρας μετὰ θρησκευτικῆς εὐλαθείας ἀναθεῖς τὸ
κύπελλον τοῦ καφέ κενὸν και περιτυλίξας τὸν
σωλήνα τοῦ ναργικίλιν, ἐκάλεσε τὸν παῖδα εἰπὼν
ὑπερφάνως «Πάρε τα, αὐτὰ εἶναι ἴδικά μου»,
τῆς ὁμάδος ἡ ἀῆμονία ἐκορυφώθη «ὦ! πίστα-
σις, πίστωσις, ἀνεφώνησεν ὁ τέως εἰρηνοδίκης,
ὦ! ἀπατηλὴ τῶν πτωχῶν παρηγορία, και σὺ,
και σὺ, διὰ τοὺς εὐποροῦντας ἐπλάσθης;» «Ποῖος
ἐπὶ τέλους εἶναι αὐτός;» ἠρώτησεν ὁ πρῶν ὑ-
πογραμματεὺς! «δὲν τὸν γνωρίζεις; ἀπῆντησεν
ὁ πρῶν βοηθός, εἶναι ὁ Νικόλαος Χρηστοπρω-
τοπαπαντωνακόπουλος. Τυχρὸς ἄνθρωπος! εἶχεν
ὑποδηματοποιεῖον, και ἐδοῦλευε νύκτα ἄμερα τὸν
ἐβοήθησεν ὁ Θεὸς και τῶκλειςε και νὰ ἴτον. . .
ἀλαταποθηκάριος ἐν ἀδείᾳ μὲ πλήρεις ἀποδο-
χάς». . . .

Και ἠγέρθησαν διότι ἡ θεὰ τοῦ ὑπαλλήλου
καθίστατο αὐτοῖς ἀφόρητος.

«Πότε θὰ ἔλθωμεν και ἡμεῖς στὰ πράγματα
νὰ ἰδῆς πῶς κάνουν τὴν πόζα!» ἐξηκολούθησεν ὁ
πρῶν βοηθός, βήλας ἠχηρῶς, και προηγήθη,
εἶποντο δὲ οἱ λοιποί. . . Ἐβάδιζον, ἐβάδιζον,
παραπαίοντες και χασμῶμενοι, πᾶν ἄλλο δὲ δια-
νοοῦμενοι νὰ πράξωσιν ἢ νὰ ἐργασθῶσι. . . .

Και ὁ ὑπάλληλος;

Ὁ ὑπάλληλος ἐβρόφα δεύτερον ναργικίλε!! και
θὰ βροφᾷ ἔως ὅτου μετασκευασθεῖσα ἡ σκηνὴ τι-
τλοφορήσῃ και αὐτὸν διὰ τοῦ ἐπιβρόματος
τέως.

Ἰούνιος, 1878.

Δ. Γρ. Κ.

ΑΛΗΘΕΙΑΙ

Ὁ τυχῶν δύναται νὰ κατακρίνη και σκώφῃ
ἔργον τι, ἀλλὰ διὰ νὰ τὸ διορθώσῃ πρέπει νὰ
ἦνε καλὸς ἐργάτης.

*
Ἐποδέχονται ἕκαστον κατὰ τὰ ἐνδύματα,
ἄτινα φέρει, και ἀποχαιρετῶσιν αὐτόν κατὰ τὸ
πνεῦμα, ὑπερ ἔδειξε.

*
Ὁ χρυσὸς δοκιμάζεται διὰ τοῦ πυρός, ἡ γυνὴ

διὰ τοῦ χρυσοῦ, ὁ ἀνὴρ διὰ τῆς γυναικός. (Παροιμίαι γερμανικαί.)

ΠΡΑΚΤΙΚΑΙ ΓΝΩΣΕΙΣ

Ἀναλυτικαί τινες μέθοδοι ἐφαρμοζόμεναι ἐν ταῖς τέχναις καὶ τῷ καθ' ἡμέραν βίῳ.

Βούτυρον τεχνητόν.—Ἀπὸ τινος πλημμυρεῖ τὰς ἀγορὰς τῆς Εὐρώπης καὶ τῆς Ἀμερικῆς τὸ πρὸ διετίας εἰς τὸ ἐμπόριον τῶν ἐδωδύμων εἰσαχθέν τεχνητὸν βούτυρον. Ἐν Ἀμιλτον (Καναδά) τῆς Ἀμερικῆς ἐξ ἐνός καὶ μόνου ἐργοστασίου ἐξάγονται καθ' ἑκάστην 500 χιλιάδων τοιούτου βουτύρου καὶ ἐν Ἀγγλίᾳ, Γερμανίᾳ καὶ Γαλλίᾳ ἤρχισε νὰ ἐκτοπίζη τὸ γνήσιον.

Παρασκευάζεται δὲ ἐκ τῶν εὐτηκτοτέρων συστατικῶν τοῦ βοείου καὶ τραγείου στέατος, ὅσα δὲν δύνανται νὰ χρησιμοποιηθῶσιν εἰς τὴν κατασκευὴν τῶν στεατικῶν λαμπάδων καὶ ὡς συγκεείμενον ἐκ τῶν αὐτῶν περιπέου στοιχείων, οἷά εἰσι καὶ τὰ τοῦ γνησίου βουτύρου, δὲν ἔχει τι ἐπιβλαβὲς ἢ χρῆσις αὐτοῦ, οὔτε ὑπὸ ὑγιεινῆς, οὔτε ὑπὸ οἰκονομικῆς ἔποψιν. Τὸ τεχνητὸν ὡς καὶ τὸ γνήσιον βούτυρον συνίστανται ἐκ στεατικῆς, φοινικικῆς καὶ ἐλαϊκῆς γλυκερίνης· τὸ δὲ ὕδωρ, ἢ τυρίνη καὶ τὸ γαλακτοσάκχαρον, ἅτινα ἐμπεριέχονται ἐν τῷ γνησίῳ, δὲν ἔλλειπουν καὶ ἐκ τοῦ τεχνητοῦ, διότι συναναμιγνύονται τὰ ὑπολείμματα τῶν μνησθέντων ἀνωτέρω στεάτων ἐπιτήδες μετὰ προσφάτου γάλακτος. Λαμβάνων δὲ τις ὑπ' ὄψιν ὅτι τὸ τεχνητὸν βούτυρον εἶναι ἀσυγκρίτως τοῦ γνησίου εὐωδέτερον καὶ ὅτι τὴν σήμερον τὰ λίπη κατέχουσι μεγίστην σημασίαν ὡς πρὸς τὴν διατροφήν τοῦ ἀνθρώπου, ὁμολογεῖ ὅτι δὲν ὑπάρχει λόγος πρὸς περιστολὴν τῆς παραγωγῆς αὐτοῦ. Μόνον δὲ ἡ δι' αὐτοῦ νόθευσις τοῦ γνησίου βουτύρου, ἥτις ζημιοῖ τοὺς καταναλωτὰς αὐτοῦ, παρέχει ἀφορμὴν πρὸς εὐλόγους ἐνστάσεις.

Τὸ τεχνητὸν βούτυρον παράγεται ἐκ τοῦ λευκοτέρου στέατος καὶ δὴ προτιμότερον ἐκ τοῦ περὶ τοὺς νεφροὺς λίπους. Τοῦ τοιούτου λίπους παρέχει κατὰ μέσον ὄρον μέτριος βοῦς 28 χιλιάδων. Ἐξαχθέν ἐκ τῶν σαρκωδῶν μερῶν καὶ τοῦ κρέατος τήκεται τὸ νεφρικὸν λίπος, διηθεῖται διὰ λιπῶν σάκκων καὶ ἐκτίθεται εἰς αὐτόμακτον ψύξιν, ὅτε ἐκ 50—55° ἐκκρίνεται ἡ δύσνηκτος καὶ κατ' ἀκολουθίαν πρώτη πηγνυομένη στεατικὴ γλυκερίνη. Αὕτη μὲν ἀπομακρύνεται, ἐφαρμοζομένη εἰς τὴν λαμπάδοποιάν, τὸ δὲ βευστόν εἰσέτι ὑπόλοιπον τοῦ λίπους, ὅπερ μεταξὺ τῶν ἀνωτέρω 28 χιλ. νεφρικοῦ λίπους ἀνέρχεται εἰς 16,5 χιλιάδων. καὶ καλεῖται ἐλαιομαργαρίνη, ἀποχύνεται εἰς ξυλινὰς αὐλακὰς κεκλιμένας, ἐν αἷς κατ' ἀντίθετον φορὰν βέει ψυχρὸν ὕδωρ. Οὕτω δὲ πλύνεται, πῆγνυται μετ' ὀλίγον καὶ κατεργάζεται ἔπειτα μετὰ γάλακτος, εἰς ὃ προσετέθη, προκειμένου ν' ἀλισθῆ τὸ βούτυρον, καὶ ἄλας. Ἐξ 28 χιλ. ἀρχικοῦ λίπους

παρασκευάζονται τοιοῦτοτρόπως 18 χιλ. τεχνητοῦ βουτύρου.

Εἶναι δὲ τοῦτο ὑποκίτρινον, εὐχυμον καὶ διαλύεται ἐν τῷ στόματι ὅπως καὶ τὸ γνήσιον στερεῖται ὅμως τῆς εὐαρέστου ὁσμῆς καὶ χαρρακτηριστικῆς γεύσεως αὐτοῦ, ἐνέχει ὀλιγώτερον ὕδωρ καὶ ὀλιγώτερα τυρόδη συστατικά, τήκεται δὲ καὶ εἰς ταπεινότεραν θερμοκρασίαν, ἥτοι εἰς 28°, ἐνῶ τὸ γνήσιον τήκεται εἰς 33—36°, τοῦθ' ὅπερ ἀποτελεῖ καὶ μέσον ἀναγνωρίσεως καὶ διακρίσεως τῶν δύο εἰδῶν. Προκειμένου δὲ ν' ἀνακαλυφθῆ νοθεῖα τις τοῦ γνησίου βουτύρου ὑπὸ τεχνητοῦ, τήκεται τὸ ὑποπτον βούτυρον καὶ διαθρέχεται δι' αὐτοῦ θρυαλλίς τις, ἥτις καὶ ἀνάπτεται. Ἀποσβεγνυομένης τῆς φλογός τοῦ γνησίου βουτύρου δὲν αἰσθανόμεθα τότε ἐν τῷ ἐκ τῆς θρυαλλίδος καπνῷ πνιγηρὰν καὶ δυσάρεστον ὁσμὴν, ἐνῶ τὸ τεχνητὸν ἀναδίδει τοιαύτην, δάκρυα καὶ βῆχα προκαλοῦσαν.¹

ΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ

¹ Ὁρολόγιον μυστηριώδες.

Τὸ μυστηριώδες ὠρολόγιον, ὅπερ πρὸ πολλῶν ἐτῶν ἐφευρεθὲν, βλέπομεν σήμερον καὶ εἰς τινὰς ὠρολογοποιούς τῶν Ἀθηνῶν, σύγκειται ἐξ ἀπλοῦ ὑαλίνου δίσκου ὑποβασταζομένου ὑπὸ κιονίσκου ἔχοντος τοὺς δείκτας κινουμένους ἀνευ τινὸς μηχανισμοῦ καταφανοῦς.

Τὸ ἐκκρεμὲς τοῦτο ὠρολόγιον συνίσταται ἐκ δύο δεικτῶν, τοῦ ὠροδείκτου καὶ λεπτοδείκτου, ἐσηρηγμένον ἐν τῷ κέντρῳ δίσκου κρυσταλλίνου, ἐφ' οὗ εἶνε κεχαραγμένοι αἱ ὥραι καὶ τὰ λεπτά. Ἐκαστος δείκτης μόνος του κινεῖται περιτρέχων τὸν δίσκον καὶ δεικνύων καθ' ἐξῆς τὴν ὥραν καὶ τὸ λεπτόν χωρὶς νὰ φαίνεται κινούμενος ὑπὸ μηχανισμοῦ τινος.

Τὸ μυστήριον τῆς πορείας τῶν δεικτῶν ἐνυπάρχει ἐν τινι συστήματι τροχῶν ὠρολογίου τεθειμένων ἐντὸς ἀντισηκώματος, ὅπερ ἔχει ἕκαστος δείκτης. Τὸ σύστημα τοῦτο τῶν τροχῶν ἐκτοπίζει τεμαχίον πλατίνης μικρὸν μὲν, ἀλλὰ βαρύτατον, ὅπερ κυκλοφορεῖ οὕτω πως ἐν τῇ θέσσει τῆ περικλειούσης τὸ ἀντισηκώμα τοῦτο καὶ λαμβάνει διαφόρους θέσεις. Κατὰ τὰς διαφόρους δὲ ταύτας θέσεις τὸ βάρος τοῦ τεμαχίου τῆς πλατίνης, συνδραζόμενον μετὰ τοῦ βάρους τοῦ δείκτου, μεταδίδει εἰς τὸν δείκτην πάσας τὰς κλίσεις, αἵτινες εἶνε ἀναγκαῖαι ἵνα οὗτος τακτικῶς περιτρέχη τὸν δίσκον κατὰ τὸ διάστημα τῶν ὥρῶν, ἃς πρέπει νὰ δείξη. Τοιοῦτος ἀπλοῦστατα ὁ μηχανισμὸς τοῦ μυστηριώδους τοῦτου ὠρολογίου, ὅπερ κατὰ τὸ λέγειν τῶν εἰδῶτων εἶνε μία τῶν ὠραιότερων ἐπινοήσεων τῆς νεωτέρας βιομηχανίας.

Εἰς ἈΝΑΓΝΩΣΤΗΝ.

1. Δείκτον ἔβην Βιομηχανίας.